

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX RC 155/13 z powództwa K. A. (1) przeciwko S. A. o podwyższenie alimentów i z powództwa S. A. przeciwko K. A. (1) o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi IX Wydział Rodzinny i Nieletnich podwyższył alimenty od S. A. na rzecz jego byłej żony K. A. (1) z kwoty po 6.000 złotych sprzed denominacji miesięcznie, ustalonej ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Łodzi w dniu 13 stycznia 1987 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) do kwoty po 600 złotych miesięcznie, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności, do rąk powódki- K. A. (1), począwszy od dnia 01 stycznia 2013 roku; zasądził od S. A. na rzecz jego byłej żony K. A. (1) alimenty zaległe za okres od 01 czerwca 2010 roku do 31 grudnia 2012 roku w łącznej kwocie 10.960 złotych, płatne wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2013 roku do dnia zapłaty, do rąk powódki - K. A. (1); oddalił powództwo o podwyższenie alimentów w pozostałym zakresie; oddalił w całości powództwo o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego; nakazał pobrać od S. A. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi kwotę 908 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych; zasądził od S. A. na rzecz K. A. (1) kwotę 3.660 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, zasądził od K. A. (1) na rzecz S. A. kwotę 30 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego; nadał wyrokowi w punkcie 1 i w punkcie 2 rygor natychmiastowej wykonalności; nadał wyrokowi w punkcie 1 i w punkcie 2 klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi S. A.. (wyrok- k. 150).

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 1976 r. Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt (...) rozwiązał przez rozwód z winy męża małżeństwo S. i K. A. (1).

W dniu 13 stycznia 1987 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) przed Sądem Rejonowym w Łodzi K. A. (1) i S. A. zawarli ugodę, w której S. A. zobowiązał się łożyć tytułem alimentów na rzecz byłej żony kwotę 6.000 zł (sprzed denominacji) płatną z góry do 15-go dnia każdego miesiąca do rąk K. A. z odsetkami w wysokości 8% od uchybienia terminu płatności każdej raty, poczynając od 1 listopada 1986 roku.

S. A. łożył na utrzymanie powódki (pозwanej wzajemnej) do 2010 roku kwotę po 100 zł miesięcznie. Obecnie w żaden sposób nie pomaga swej byłej żonie w jej utrzymaniu.

Obecnie K. A. (1) ma 66 lat, jej koszt utrzymania wynosi miesięcznie 1.500-1.700 zł. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Mieszka sama w mieszkaniu, które odziedziczyła po swojej matce, Miesięczne opłaty za mieszkanie wynoszą 600 zł. Otrzymuje ona dodatek mieszkaniowy w wysokości 373,20 zł miesięcznie. Powódka (pozowana wzajemna) cierpi na nerwicę depresyjną, chorobę niedokrwienną serca i owrzodzenie dwunastnicy, lecz się w poradni kardiologicznej i okulistycznej ramach NFZ. koszt leków K. A. stanowi wydatek około 180-190 zł miesięcznie, natomiast na wyżywienie potrzebuje ona kwoty 500-600 zł w skali miesiąca, ponadto na zakup środków czystości, odzieży i obuwia przeznacza miesięcznie kwotę około 50 zł na miesiąc. Źródłem dochodu K. A. (1) jest emerytura w wysokości około 730 zł netto miesięcznie.

Powódce (pozwanej wzajemnej) pomaga w utrzymaniu syn stron K. A. (2), kupując jej leki, artykuły spożywcze, odzież i dofinansowując opłaty za mieszkanie, łącznie przeznaczając na ten cel około 500 zł miesięcznie. Od czerwca 2010 roku do 2013 roku K. A. (2) przeznaczył dla swojej matki łącznie około 10.000 zł, kwota ta stanowiła pożyczkę, której zwrotu K. A. obecnie oczekuje. K. A. (1) wydatkowała na swe bieżące potrzeby także pieniądze uzyskane ze sprzedaży mieszkania w 1995 roku.

Pozwany (powód wzajemny) aktualnie otrzymuje emeryturę w wysokości 2.658,07 zł brutto miesięcznie, z czego kwotę 664,51 zł ZUS potrąca tytułem zaległości, do wypłaty pozostaje zatem 1.528,33 zł. Nadto S. A. prowadzi działalność gospodarczą, z której w 2012 roku osiągnął dochód w wysokości 3.240,80 zł, zaś przychód z tego tytułu wynosił

118.000 zł Obecnie z działalności gospodarczej osiąga on dochód rzędu 2.000-3.000 zł miesięcznie. W skład majątku S. A. i jego żony H. A. wchodzi dwie nieruchomości w Ł. przy ul. (...) i ul. (...) zabudowane budynkami mieszkalnymi. Jedna z powyższych nieruchomości obciążona jest hipoteką przymusową w związku z zaległościami wobec ZUS z tytułu działalności gospodarczej. Jeden z domów zajmuje pozwany i powód wzajemny z małżonką, drugi zaś - pasierb S. A. i jego konkubina. Pasierb pozwanego (powoda wzajemnego) nie płaci czynszu najmu, a ponosi jedynie koszty utrzymania domu. Żona S. A. utrzymuje się z emerytury wynoszącej około 1.400 zł. Pozwany (powód wzajemny) posiada kredyt w Banku (...) S.A., który w dniu 15 lutego 2013 roku wynosił 18.451,81 zł. Ponadto przeciwko S. A. prowadzone jest postępowanie egzekucyjne w sprawie wierzyciela (...) (...) S. w G., w toku którego komornik wyraził zgodę na rozłożenie zaległości na raty w wysokości po 3.500 zł miesięcznie. W spłaceniu powyższych zobowiązań pomaga pozwanemu (powodowi wzajemnemu) wnuczka jego żony - A. O. przeznaczając na ten cel czasami 3.500 zł, nadto zdarza się, iż płaci ona za leki dla swej babci, czy daje jej i S. A. kwotę 300-500 zł miesięcznie.

Mając na względzie powyższe, wskazując na treść przepisu art. 60 § 2 krio oraz art. 137 krio i art. 138 krio, Sąd Rejonowy uznał powództwo o alimenty zaległe i o podwyższenie alimentów za częściowo zasadne, natomiast powództwo o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego oddalił w całości. Sąd Rejonowy podkreślił, że w niniejszej sprawie bezspornym jest, że wysokość alimentów od S. A. na rzecz K. A. (1) została ustalona ugodą z dnia 13 stycznia 1987 roku i do chwili obecnej nie była zmieniana. Już sam upływ czasu powoduje konieczność zmiany wysokości alimentów. S. A. do 2010 roku łożył na rzecz swej byłej żony po 100 zł miesięcznie. Jednak od tego czasu w żaden sposób nie pomaga w jej utrzymaniu. K. A. od tego czasu zmuszona była korzystać z pomocy syna stron, który udzielał jej pożyczek zaś obecnie żąda ich zwrotu. Sąd I instancji podkreślił, że w myśl art. 130 k.r.o. obowiązek alimentacyjny S. A. wyprzedza taki obowiązek syna stron. Zdaniem Sądu Rejonowego, biorąc pod uwagę wysokość świadczenia emerytalnego otrzymywanego przez K. A., jej usprawiedliwione potrzeby, w tym koszty związane z leczeniem, uwzględniając panujące na rynku ceny, nie sposób uznać, iż jest ona w stanie utrzymać się za 706,11 zł miesięcznie, nawet gdy otrzymuje dodatek mieszkaniowy.

Sąd I instancji podniósł, że gdyby strony pozostawały nadal w związku małżeńskim status materialny powódki byłby niewątpliwie wiele wyższy niż obecnie, miałyby bowiem możliwość korzystania ze środków finansowych pozwanego - zarówno jego emerytury, dochodów z działalności gospodarczej oraz jego majątku. W ocenie Sądu Rejonowego sytuacja majątkowa S. A. nie uzasadnia przyjęcia, że możliwości zarobkowe i majątkowe nie pozwalają mu na realizowanie obowiązku alimentacyjnego względem K. A. (1) w większym niż dotychczas zakresie, bowiem pobiera on emeryturę w wysokości 1.528 zł (po dokonaniu potrąceń z tytułu zadłużenia), a nadto prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości 2.000-3.000 zł. S. A. jest też współwłaścicielem nieruchomości zabudowanej dwoma domami, z których jeden zajmuje pozwany (powód wzajemny) wraz z małżonką, w drugim natomiast zamieszkuje jego pasierb. Jego możliwości majątkowe zatem pozwalają na uzyskiwanie dochodów z majątku. Sąd zważył, iż pozwany (powód wzajemny) mógłby wynająć jeden z domów i tym samym uzyskać dochód z czynszu najmu celem zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb byłej żony. Okoliczność użyczenia jednego z domów pasierbowi zdaniem Sądu pozbawia S. A. możliwości osiągania dochodów z majątku. Fakt posiadania przez S. A. zobowiązań z tytułu zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego, ZUS czy banku nie wyłącza realizacji obowiązku alimentacyjnego czy podwyższenia alimentów należnych K. A. (1). Wszak ustawodawca w szeregu przepisów dał wyraz prymatu zobowiązań alimentacyjnych nad zobowiązaniami z innych tytułów (vide np. art. 1025 §1 kpc). S. A. zaciągając inne zobowiązania powinien był się liczyć z istniejącym już obowiązkiem alimentacyjnym wobec byłej żony i koniecznością jego realizacji w pierwszej kolejności. Sąd Rejonowy nie podzielił także argumentu S. A., iż jego obowiązek alimentacyjny wygasł w związku z porozumieniem z synem, K. A. (2), że to on będzie pomagał matce w utrzymaniu w zamian za pomoc ojca w uzyskaniu lokalu, w którym K. A. mógł prowadzić działalność gospodarczą. Rozumowania takiego nie można podzielić w świetle art. 130 kro.

Nadto Sąd Rejonowy podkreślił, iż przepis art. 60 § 3 kro nie wprowadza żadnego końcowego terminu trwania obowiązku alimentacyjnego między rozwiedzionymi małżonkami, z których jeden został uznany za winnego rozkładu pożycia. Obowiązek alimentacyjny wygasa w razie zawarcia przez rozwiedzionego małżonka nowego małżeństwa. K. A. (1) nie zawarła nowego związku małżeńskiego, nie zaszły więc podstawy do wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

określone w art. 60 § 3 kro. Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo S. A. o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego jako niezasadne.

Odnosząc się do żądania K. A. (1) Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż kwota alimentów po 600 zł miesięcznie będzie z jednej strony adekwatna do usprawiedliwionych potrzeb powódki i jej sytuacji materialnej, z drugiej zaś- do możliwości zarobkowych i majątkowych S. A..

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił powództwo o podwyższenie alimentów bieżących, uznając je za zbyt wygórowane.

Sąd I instancji, wskazując na treść przepisu art. 137 krio, podkreślił, że alimenty są świadczeniem, które ma służyć zaspokajaniu bieżących potrzeb uprawnionego. Sąd Rejonowy podzielił utrwalone od 1949 roku stanowisko Sądu Najwyższego, że dochodzenie alimentów zaległych, czyli za okres poprzedzający wytoczenie powództwa, jest dopuszczalne tylko w ograniczonym zakresie, bo tylko w przypadku, gdy pozostały niezaspokojone potrzeby uprawnionego do świadczeń alimentacyjnych lub pozostały zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie kosztów wychowania i utrzymania. Zasadą jest, iż roszczenie alimentacyjne nie dochodzone we właściwym czasie wygasa (zasada *pro praeterito nemo alitur*) (vide: uchwała 7 sędziów SN z 28 września 1949 roku, WA C 389/49, OSN 1951, poz.60, uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 25 listopada 1968 roku, IIICZP 65/68, OSNC 1969, poz. 83, wyrok SN z 08 czerwca 1976 roku, (...) 88/76, (...) poz.33, wyrok SN z 07 lipca 2000 roku, IIICKN 1050/00 niepubl.).

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie powódka korzysta z pożyczek udzielanych jej przez syna stron. Z uwagi na pogorszenie się jego sytuacji materialnej K. A. (2) domaga się ich zwrotu. Zatem istnieją niezaspokojone zobowiązania zaciągane przez powódkę (pозwana wzajemną) na zaspokojenie jej usprawiedliwionych potrzeb. Jednocześnie nie doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu tytułem alimentów zaległych. Notabene zarzut przedawnienia Sąd i tak uwzględnić może tylko na zarzut pozwanego. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy zasądził od S. A. na rzecz K. A. (1) kwotę 10.960 zł tytułem alimentów zaległych, płatnych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2013 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł zgodnie z art. 100 kpc i wyrażoną w nim zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Sąd nakazał pobrać od pozwanego S. A. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 908 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa. Sąd zasądził od S. A. na rzecz K. A. (1) kwotę 3660 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Suma ta stanowi 50 % minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika strony uprawnionej do alimentacji, wynikającego z przepisu § 7 ust. 1 pkt 11 w związku z ust. 4 i w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 461 t. j.). Na podstawie § 7 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) Sąd zasądził od K. A. (1) na rzecz S. A. kwotę 30 zł stanowiącą 50% minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika strony zobowiązanej do alimentacji.

W oparciu o przepis art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Rejonowy z urzędu nadał wyrokowi w punktach 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności.

Na mocy art. 1082 k.p.c. Sąd I instancji z urzędu nadał wyrokowi w punktach 1 i 2 klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi S. A..

Powyższe rozstrzygnięcie w dniu 10 lutego 2014 r. pozwany zaskarżył apelacją w części, tj. w zakresie punktu 1, 2, 5, 6 i 7, zarzucając naruszenie przez Sąd I-j Instancji:

I. przepisów prawa materialnego, tj.

1. art. 60 § 2 k.r.o. poprzez jego błędną interpretację polegającą na tym, że Sąd I instancji uznał, że istotne pogorszenie się sytuacji materialnej powódki należy odnieść do obecnej sytuacji materialnej stron, podczas gdy prawidłowa interpretacja tego przepisu powinna prowadzić do ustalenia, czy wskutek rozwodu uległa pogorszeniu sytuacja materialna powódki;

2. art. 135 § 1 k.r.o. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu, zgodnie z którym zakres świadczeń alimentacyjnych zależy także od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, i zasądzenie alimentów ponad możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego;

3. art. 137 § 2 k.r.o. poprzez niezastosowanie tego przepisu i zasądzenie kwoty 10.960 zł tytułem zaległych alimentów, której nie sposób uznać za odpowiednią kwotę oraz poprzez zasądzenie bieżących świadczeń alimentacyjnych od dnia 1 stycznia 2013 r., podczas gdy powództwo zostało wniesione dopiero w dniu 12 marca 2013r., a zatem ewentualne alimenty od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 11 marca 2013r. należało uznać za zaległe.

II. przepisów prawa procesowego tj.

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż pozwana zamieszkuje sama w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. podczas, gdy mieszka razem z wnukiem M. A. w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł.;

b) pominięcie okoliczności, iż powódka zrzekła się alimentów przy podziale majątku dorobkowego małżonków w zamian za zrzeczenie się przez pozwanego spłaty za mieszkanie nr (...) przy ul. (...) w Ł. i ustalenie przez Sąd I-j Instancji, że pozwany nie kwestionował obowiązku alimentacyjnego;

c) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a tym

samym naruszenie swobodnej oceny dowodów, przez co Sąd I instancji ustalił, iż pozwany jest osobą o znacznych możliwościach zarobkowych, podczas gdy w rzeczywistości zarobki pozwanego są niewielkie, pozwany jest osobą starszą i schorowaną, prowadzącą nadal działalność gospodarczą z uwagi na konieczność spłaty swoich długów;

d) braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji nieustalenie stałych miesięcznych kosztów utrzymania pozwanego;

2. naruszenie art. 100 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania niezgodnie z wynikiem procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa o zasądzenie alimentów w części powyżej kwoty 100,00 zł miesięcznie począwszy od dnia 12 marca 2013 r. oraz o oddalenie w całości powództwa w zakresie zaległych alimentów, a także o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania zgodnie z wynikiem procesu; zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji a z ostrożności procesowej w przypadku oddalenia apelacji w zakresie zaległych alimentów, o rozłożenie ich płatności na 30 równych, miesięcznych rat. (apelacja- k. 172-177).

W odpowiedzi na apelację z dnia 23 kwietnia 2014 r. powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. (odpowiedź na apelację- k. 209- 210).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 września 2014 r. pełnomocnik pozwanego poparł złożoną apelację i wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania. (protokół rozprawy z dnia 17 września 2014 r.- 00:14:41, 00:26:15).

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, że powódka pracowała do 37 roku życia jako magazynier, miała wypadek z uwagi na wybuch gazu, do wieku emerytalnego otrzymywała rentę, miała stwierdzoną częściową niezdolność do pracy, nie szukała zatrudnienia z przyczyn zdrowotnych, przeszła dwanaście przeszczepów skóry. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą, zatrudnia jednego pracownika, w sierpniu 2014 r. wykonywał prace remontowe na podstawie umowy zlecenia. Pozwany cierpi na zaćmę, nie może prowadzić samochodu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna i w tym zakresie skutkuje zmianą zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego. Zmiana dotyczyła okoliczności, jakie zaistniały po wydaniu wyroku.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest przepis art. 60 § 2 krio, stanowiący, iż jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku. Przepis art. 138 krio stanowi natomiast, że w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Podstawą żądania alimentów zaległych jest zaś przepis art. 137 § 2 krio, stanowiący, że niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Związek małżeński stron został rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 30 czerwca 1976 r. W dniu 13 stycznia 1987 r. w sprawie o sygnaturze akt (...) przed Sądem Rejonowym w Łodzi K. A. (1) i S. A. zawarli ugodę, na mocy której pozwany zobowiązał się łożyć tytułem alimentów na rzecz byłej żony kwotę 6.000 zł miesięcznie płatną z góry do dnia 15 każdego miesiąca z odsetkami w wysokości 8% od uchybienia terminu płatności każdej raty, poczynając od dnia 1 listopada 1986 r.

Gdyby strony nadal były małżeństwem, uzyskiwane przez nie środki przeznaczone byłyby na utrzymanie rodziny. Sytuacja materialna powódki byłaby więc znacznie lepsza niż obecnie.

Mając na względzie poczynione w sprawie ustalenia, zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż w sprawie zaistniała zmiana stosunków, uzasadniająca podwyższenie alimentów należnych od pozwanego na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy, dokonując rozpoznania niniejszej sprawy, dokonał zmiany obowiązku alimentacyjnego pozwanego, począwszy od 1 września 2014 r. Sąd uwzględnił obecną sytuację zdrowotną pozwanego i niemożność faktycznego fizycznego świadczenia pracy nawet w takim zakresie, w jakim świadczył ją do tej pory z uwagi na schorzenie oczu. W związku z powyższym Sąd zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że zasądził alimenty od dnia 1 września 2014 r. w kwocie po 400 zł miesięcznie, pozostawiając sposób i termin płatności bez zmian. W ocenie Sądu II instancji powyższa kwota pozostaje w zakresie możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego i pozwoli powódce na zaspokajanie swoich usprawiedliwionych potrzeb. W pozostałym zakresie, Sąd podzielił ustalenia i rozważania poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o zeznania stron i uznał, iż kwota po 600 zł miesięcznie do dnia 31 sierpnia 2014 r. mieściła się w zakresie możliwości zarobkowych pozwanego. Podkreślić należy, iż Sąd każdorazowo dokonuje porównania aktualnej sytuacji stron z hipotetyczną- gdyby nadal były one małżeństwem. Jeśli strony nadal pozostawałyby we wspólności gospodarczej z samych tylko świadczeń emerytalnych dysponowałyby po potrąceniu daniny państwowej, którą pozwany jest obowiązany zapłacić, kwotą niemal 2.400 zł, co na każdą ze stron dawałoby kwotę 1.200 zł. Emerytura otrzymywana przez powódkę wynosi zaś około 700 zł miesięcznie. Pozwany zeznał, że wówczas osiągał dochody we wskazanej wysokości, a więc powódka miała prawo partycypować w tym dochodzie.

Mając na względzie sytuację materialną pozwanego, Sąd stosownie do przepisu art. 137 § 2 zd. 2 krio zasądzoną na rzecz powódki kwotę 10.960 zł rozłożył na 29 równych rat po 365 zł oraz ostatnią ratę w kwocie 374 zł, przy czym

termin płatności odsetek każdej z rat liczony jest od dnia 1 września 2014 r. w wypadku niezapłacenia raty do dnia 15 każdego miesiąca.

Mając na względzie, iż powódka wygrała sprawę w 71 %, Sąd Okręgowy zmienił rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie szóstym zaskarżonego orzeczenia, zasądzając w miejsce kwoty 3.660 zł kwotę 1.704 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, 2 i 6 we wskazany wyżej sposób oraz na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację w pozostałej części.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Mając na względzie, iż strona pozwana jedynie w części wygrała w postępowaniu przed Sądem II instancji, Sąd zniósł koszty zastępstwa procesowego między stronami w postępowaniu apelacyjnym.